

EMILY D. BEŇOVÁ

V OBJATÍ GENTLEMANA

MODERNE
ROMANY

V OBJATÍ GENTLEMANA

EMILY D. BEŇOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 06 - 9

Prvá časť nebezpečne vzrušujúceho,
romanticko-erotického románu.

V OBJATÍ GENTLEMANA

EMILY D. BEŇOVÁ

Pre manžela Ondreja,
pretože je to ten najúžasnejší manžel na svete.
Vydržal to so mnou, keď som prepadla
tomu krásnemu bláznovstvu.
Zlato, ďakujem za tvoju trpezlivosť.

Taktiež ďakujem sestre Janke, ktorá mi vždy
držala prsty, verila vo mňa a bola mi oporou.
Jani, ďakujem za tvoj širokospektrálny pohľad na knihu.
Bola si mi kritičkou aj poradkyňou a za to ti ďakujem,
pretože na tvojom názore mi záleží.
Ďakujem za tvoj uhol pohľadu.

MÁM TOHO VŠETKÉHO DOSŤ!

Ako sa nadnáša. Ako taká labuť. Robiť zo seba modelku, to jej ide. A najhoršie na tom je to, že ju tak vnímajú aj chlapi. Najviac ma štve, že sa na ňu práve *on* pozerá, ako na to najlepšie, čo ho v živote postrelilo. Ako keby celkom zabudol na to, čo bolo medzi ním a mnou. Dočerta, veď prešlo sotva päť mesiacov a on sa správa, ako keby ten rok, čo sme boli spolu, ani nebol. Vlastne nie, správa sa, ako keby som nebola ja. Alebo oboje.

Viem, nechala som ja jeho, pretože ma podrazil a už ho neľúbim, takže v tejto chvíli by som nemala cítiť tú neznesiteľnú zlosť, lenže ja ju aj tak cítim. Koluje mi žilami a premieňa moju krv na žeravú lávu, ktorá vriek tak silno, až mi z toho naskakuje husia koža. Doslova blčím, cítim sa podrazená, zradená, zlomená a ponížená... Všetko naraz, no najviac ma vytáča fakt, že si začal práve *s ňou*.

Och, ako veľmi tú silikónovú červenovlásku s nakrivo zostrihanými vlasmi neznášam! Nemala som ju rada od prvého dňa, kedy som začala pracovať v redakcii ako redaktorka časopisu The New York Times, no myslím, že presne takto ju vníma každá žena. Čím to je? Závistou? Nemyslím si. Skôr je to jej vystupovaním, ktoré napovedá: *som ľahko dosiahnuteľná korisť a môžeš ma mať aj ty*.

Ona tam pracovala ešte predtým, ako som tam nastúpila ja, a celá redakcia z nej bola namätko – vlastne natvrdo. Aspoň čo sa týkalo nadržanej mužskej populácie, ktorá pri pohľade na ňu dospela k záveru, že *túto ženu je treba nutne a nevyhnutne pretiahnuť, pretože je až absurdne dostupná*.

Mia je presne ten typ, ktorý už zďaleka kričí: *ak máš prachy, budem len tvoja*. Prachy, drahé autá, možno lode, vlaky alebo lietadlá. Lenže *ona* je teraz s *ním* a on nemá nič z vyššie spomenutého. Mia vždy vie, ako zaujať, hlavne nechutným žmolením pier *som bohyňou amoralizmu*, krokmi, pri ktorých prehnane pohadzuje pozadím *som lacná volavka*, a prsiami, ktoré odhaľuje až tak, že je to zhýralé. Na mne to *on* vždy neznášal.

Vždy si kupuje o číslo menšiu podprsenku, aby vytvorila dojem, že má väčšie kozy, pričom to vôbec nepotrebuje, a *výlučne* s čipkou. Rada by som povedala, že je to nádhera, akože *nádhera* v tom zlom slova zmysle, no Mia je fakt veľmi pekná. Tak dobre, budem úprimná, je nebezpečne sexi a rozhodne si to uvedomuje.

Bože! Myslím si, že žiarlim. Auč!

Tmavšiu plet získala vďaka svojim černoškým génom z matkinej strany, veľké prsia, ktoré sú snom každého zdravého chlapa, zase plastickou operáciou a dlhé nohy... no myslím, že tie neprešli nijakými drastickými chirurgickými úpravami, no jeden aj tak nikdy nevie. Isté je, že chlapi pred ňou stoja v zástupoch, takže preto je ten naničhodník – áno, presne ten, ktorému som darovala rok zo svojho nešťastného života aj panenstvo – taký spokojný, že sa s ním dala dokopy. No prečo práve s ním? Ženy ako ona sú snom každého muža; a ona *môže* mať každého.

To, prečo si ju vybral, mi je jasné okamžite, no tomu, prečo si *ona* vybrala práve jeho, tak tomu fakt nerozumiem. Je to nad moje chápanie, a to som si o sebe myslela, že som bystrá. Jou Donner je proste... iba Jou. Vysoký, štíhly, plavovlasý, modré oči a jemná briadka. Ak mám byť celkom úprimná, nie je nijakým modelom alebo sex symbolom, akých si predtým Mia vyberala. Vlastne až teraz si uvedomujem, že nie je môj typ. My dvaja sme boli jeden veľký omyl. Ako to, že som ho vôbec mala rada?

Mala? Moje podvedomie sa búri. Neverí mi a ja ho vyvádzam z omylu. Áno, mala! Už ho neľúbim.

Tak prečo na neho zízaš ako taká hlupaňa? Si si istá, že ho už neľúbiš? Stavím sa, že ak by ťa znova oslovil a vyblabotal na teba tie svoje stupídne sladké slová, skončila by si s ním v posteli.

Ignorujem to kričanie vo svojej hlave a znova sa pozierám k stolu, kde sedí Jou a zlatokopka Mia. Vešia sa po ňom ako slanina po háku a ja mám chuť zvracať. Nie je škaredý. Vlastne je celkom pekný a čo sa týka jeho duševnej charakteristiky, vykreslila by som ho ako nudného škroba, ktorý si o sebe myslí viac, než by mal. A keď hovorím o sexe... no comment... Vlastne bol môj jediný a stalo sa to iba raz, takže ani neviem, ako sex s niekým iným vyzerá, no podľa zážitkov svojej priateľky Diany viem, že čas strávený v posteli s Jouom za nič nestál.

Pozorujem, ako ma chytá zlosť a tuhnem. Sedím v krči a silno zvieram ruky v päste, ktoré mám zložené na kancelárskom stole. Belejú mi hánky na rukách, ktoré pri tlaku mojich pästí ostro vystupujú, a miechou mi prechádza mráz. Nereagujem ani na to, že obrazovka na mojom počítači zhasla a prepína sa do úsporného režimu. Nevenujem pozornosť ani peru, ktoré sa v mojej ruke prehýna a potom urobí tiché *prask!* Je po ňom, no to mi je fuk – v pohári na stole mám náhradné. Vlastne tam mám ešte asi päť pier, takže som o nič neprišla.

Jou nie je bohatý, taký priemer a Mia je práve na pracháčov, tak kde sa stala chyba? Evidentne je teraz jej novým odrazovým mostíkom, dočasnou zastávkou, kým neuchmatne väčšiu rybu.

„Už to začína byť trápne, moja milá!“ vrčí po mne Diana a ja prenášam svoj pohľad k jej znechutenej tvá-

ri. Vidím v nej aj zlosť. Aspoň si myslím. Viem, že to bolo trápne. „Nechala si ho, tak čo?“

„Neviem, o čom hovoríš,“ klamem, no viem, že mi-zerne, takže vlastne ani nechápem, načo som sa unúvala. Diana ma pozná, možno aj lepšie ako ja samu seba. S istotou viem povedať akurát to, že ma pozná lepšie ako moja vlastná mama.

„To iste a tú penu na puse máš od piva a nie od zlosti, že? Chúďa pero.“

Fajn, tak som zlomila jedno smiešne pero, a čo? To predsa nič neznamená. Ťukám do myšky a monitor sa rozsvetuje. Tvárim sa, že čítam článok, ktorý som ešte nedopísala. Píšem – teda pokúšam sa sústrediť na písanie o kriminalite v New Yorku, kde sa nachádzame. Som asi v polovici, ale zasekla som sa už pred hodinou a nedokážem sa pohnúť ďalej. Ako dlho som sa na tých dvoch dívala? Koľko je vlastne hodín? 13:30? Čože? Uch... cítim sa trápne!

„Musíš sa od neho konečne odpútať,“ hundre Diana a kolieska pod jej stoličkou zapraskajú. Zrazu je pri mne a opiera sa rukou o roh môjho stola.

Hej, čo to je? Čo moja zóna súkromia?

„Mysli na to, že ťa podrazil. Klamal ťa. Tým, že si ho nechala, si vlastne o nič neprišla. Práve naopak. Získala si.“

Získala?

„A čo?“

Diana je niekedy ako moje podvedomie aj svedo-

mie, nuž nie žeby som ja nijaké nemala, no je dobre, ak máte po boku niekoho, kto vás stopne skôr, ako sa totálne zrazíte k zemi.

„Slobodu a čas pre seba.“

Vzdávam sa.

„Ja len nemôžem uveriť, že na mňa zabudol tak rýchlo.“

Urobí na mňa oči, tak, ako to vie len ona – tak, že z toho mám strach, pretože vtedy vyzerá desivo. Raz jej určite vyskočia z jamôk.

„Buď k sebe úprimná, Mel. Bola si zabudnutá už v ten deň, keď ste sa dali dokopy. Jou Donner je kre-tén, ktorý má rád iba svoje zdurené *náradie* a pohľad do zrkadla. Jediné, čo má v hlave, je sex a videohry. Vlastne nechápem, ako si sa s ním mohla dať kedysi dokopy.“

Tvár jej zastrie tieň zdesenia a ústa sa jej krivia do znechutenej grimasy.

„Páčil sa mi.“

Páčil? Takže si si stopercentne istá, že je to minulosť? Moje podvedomie má ruky prekrížené na hrudi a tvári sa dôležito.

Áno, som. Je minulosťou.

„To asi každej. Jou je pekný, no je to stratená existencia, ak si na to ešte, len tak náhodou, neprišla. Okrem toho, že má večne plné gule, je totálne vygumovaný.“

Najradšej by som si dala facku. Viem, že ma celé mesiace klamal.

„Podvádzal ťa,“ prskne Diana, ako keby zachytila tok mojich myšlienok, „a to je neodpustiteľné.

„Vieš, čo by ti spravilo dobre?“ Zúži oči spôsobom, *mám chuť na sex. Hneď, prosím!* a potom sa uškrnie. Jeden kútik hore, v pohľade tajomný výraz.

„Iný chlap.“

Už len to! Prevalím očami, viem, že to neznáša.

„Ešte som sa nespamätala z tohto vzťahu, takže nemám chuť vrhať sa hneď do druhého.“

„Veď ja nehovorím o trvalom vzťahu, hlupáček,“ zašklabí sa a ja pochopím zmysel jej slov.

„Potrebuješ samca, ktorý ti divokým sexom plným vášne vymlátí z hlavy toho somára. Potrebuješ sa resetovať. Poriadne sa opiť a zvieť prvého, čo sa ti ponúkne.“

„Hej, krásky, nerád otravujem, ale nemáte tušenie, kde nájdem Jacksona?“ osloví nás mladý chalan, zhruba v našom veku a obe naňho civieme s otvorenými ústami. Je to jeden z tých gotických bláznov, ktorí sa obliekajú do nevkusných handier, maľujú si načierno oči a vlasy nosia zostrihané, ako keby sa strihali celkom sami a naslepo. Presne ten druh umelej inteligencie, ktorý uznáva sily temna a dáva na vedomie *som tak málo sexi, až som nechutne sexi*.

„Prvého?“ zdesene sa pozerám na Dianu a ona vtiahne vzduch cez zuby.

„Máš pravdu. Beriem späť. Druhého.“

Obe sa hlasno smejeme ako pomätené. Diana mi

tlačí ruku, za ktorú ma drží, a druhou sa chytá za brucho. Posol Temnej Sily je zrazu neistý. Chudák, pozerá sa na nás ako na vyšinuté, a my sa tak práve teraz aj správame... Čo už, aspoň je trochu sranda.

„Tak, čo? Viete, kde je, či nie?“

„Myslím, že šiel do kancelárie,“ poviem ja, pretože sa upokojím ako prvá. Diana sa ešte vždy rehoce a stíska mi ruku.

Mladý démon odchádza a Diana zamumle.

„Som sama tak dlho, že by som prijala do postele aj toho vyslanca pekla.“

Vrhám na ňu zhrozený pohľad a ona švihá jemne ramenami.

„No, čo? Som bez chlapa dlho.“

„Ubezpečujem ťa, že som na tom rovnako ako ty.“

Ak nie ešte horšie. Ako dlho je sama ona? Tri či štyri mesiace? Som na tom horšie. Bez pochyb.

Mrknem na čas na obrazovke počítača a zhrozím sa. Dnes plyní akosi pomaly. Čím to je, že sa tak vlečie? Diana je znova na svojom mieste a ja čítam článok, ktorý sa mi ešte nepodarilo dopísať. Dnes ho musím ukončiť, aby bol zajtra v novinách, no vôbec si nie som istá, či to dokážem.

„Prepáčte!“ oslovuje ma ženský hlas.

Mám chuť zakliať. Tu sa dnes fakt nedá pracovať. Zdvihnem hlavu a zbadám pred sebou mladú ženu. Blondínka, elegantná, trochu škrobená, súdim podľa toho, ako si skladá slnečné okuliare a upiera na mňa

šedé *prísno-nebezpečné* oči. Sú ostré a ľadové ako cencúle. Plavé vlasy má stiahnuté do uzla a dokonalo uhladené, čo jej pridáva na veku, no nie veľa. Môže mať tak maximálne tridsaťpäť rokov. V ruke drží kuf-rík a noviny a bielu blúzku má zapnutú až ku krku. Je pekne namalovaná a na ústach sa jej leskne perleťový rúž telovej farby, ktorý zvýrazňuje jemné kontúry jej prísne rezaných pier.

„Prepáčte,“ opakuje znova a vystiera sa.

„Som právnička pána Sebastiana Reylyho, Sara Neelová.“

Tuhnem, cítim, ako sa okolo mňa zafahujú šedé mračná paniky. Doslova vidím, ako nastáva noc – noc v polovici dňa – desivo frustrujúce.

„Ste Melania Gerardová?“

Ach, dočerta! Na jazyku cítim horkú chuť strachu. Hruď mi zvierajú a pod mojhou stoličkou sa trasie zem. Myslím, že viem, čomu vďačím za túto návštevu, a šípim, že mám problém.

„Áno, to som ja,“ odpovedám, no môj hlas je taký tenký, že ho nespoznávam. Som v keli. Toto som asi trochu prehnela, keď som si naivne myslela, že novinári musia byť ostrí.

Žena zdvihne bradu súčasne s rukou, v ktorej má noviny, a ja tuším, že mám vážny, ale fakt vážny problém. Noviny s capnutím dopadajú na stôl, rovno predo mňa. Okamžite sklopím zrak a utvrdzujem sa v tom, že som sa nemýlila.

Chcem sa zmeniť na čiarku a stratiť sa v riadkoch novín, ktoré predou mnou nemilosrdne ležia a nútia ma prechádzať očami po veľkom červenom nápisu. Ten článok vyšiel len včera ráno. Sebastian H. Reyly je skutočne rýchly.

„Písali ste tie články, slečna Gerardová?“ pýta sa ma a ja nemám čo tajiť.

„Áno, písala.“

Nosné dierky sa jej rozšíria a ja v jej očiach vidím odhodlanosť plniť si svoju pracovnú povinnosť. Stavím sa, že si predstavuje, ako ma pred súdom zvlieka z kože a posielajú neúprosne za mreže. Za tých niekoľko stĺpcov v našich novinách, ktoré som, v tomto prípade asi *bohužiaľ*, napísala ja, sa na nejaký čas budem dívať na svet spoza mreží. V tom lepšom prípade. V tom horšom....auč, toto radšej ani nedomyslím.

„Pána Reylyho článok, ktorý ste o ňom napísali, pobúrila až natoľko, že ho považuje za urážku na cti, a rozhodol sa, že vás zažaluje,“ začne zostra. Potom sa zhlboka nadýchne a pokračuje.

„Avšak... je ochotný prehodnotiť toto svoje rozhodnutie, ak sa mu verejne ospravedlníte. V dohládnej dobe sa vám ozve jeho sekretárka, ktorá si s vami dohodne čas schôdzky, no aj tak vám radím, aby ste sa obrátili na svojho právniku. Ak nijakého nemáte, požiadajte o neho a súd vám určite vyhovie.“

Sedím a civiem. Mlčím, nemám k tomu čo dodať. Brániť sa je totižto celkom zbytočné. Som v keli a viem,

že sa z toho nevykrútim. Lenže verejné ospravedlnenie? To ani omylom. Vedľa tejto príšernej ženy sa zrazu zjaví môj šéf. Mračí sa. Je našťvaný a ja neviem, či na mňa alebo na seba, pretože práve on bol ten, kto ten článok nechal vydať, hoci ním nebol až taký nadšený. Alebo sa mračí pre niečo iné? Vie vôbec, kto je táto žena a prečo tu je?

„Z mojej strany je to všetko, slečna Gerardová. Máte na mňa nejaké otázky?“

„Čo ak sa mu neospravedlním?“ spýtam sa, vytrieštam oči a moje srdce vynechá pár úderov.

Obočie jej vyskočí šialene dohora. Moju trúfalosť nielenže nechápe, ale potrebuje čas na jej spracovanie. Po pár sekundách, keď jej obočie zaujme pôvodné miesto na jej tvári, prehovorí tichým hlasom. „Obávam sa, že to by nebolo rozumné riešenie, slečna Gerardová. Ešte nejaké otázky?“

Zavrtím hlavou, v tejto chvíli nenachádzam ďalšie skratové riešenie a asi je to dobre. Jej odpoveď je taká jednoznačná, že tam sedím ako bez duše, stuhnutá a ruky aj nohy mám ako z kameňa. Žalúdkom mi koluje strach a zem pod mojimi nohami je náhle preč. Visím vo vzduchoprázdne a ťažké nohy sa mi hompálajú nad temnotou, do ktorej čochvíľa spadnem.

Tak ti treba, keď otváraš hubu tam, kde by si nemala, reve na mňa podvedomie a bije ma po hlave hrubou knihou – zbierkou zákonov.

Zhoríš v pekle, Melania Gerardová – v horšom prípade stvrднеš v base.

Urobila som poriadny krok mimo, no aj tak chcem vedieť, čo pána Reylyho na tom článku nahnevalo najviac. To, že som písala, že sa správa ako novodobý otrokár, alebo to, že som ho nazvala zbohatlíkom, ktorý si myslí, že je pánom NY? Ťažko povedať. Možno ho naštváli obe obvinenia. Nech je to, ako chce, visím nad priepasťou, držím sa z posledných síl konára stromu, čo sa týči nad ňou, a jednou rukou mi potriasa Sara Neelová.

„Čo sa tu deje?“ pýta sa pupkatý šéf Jackson a obracia sa na štíhlu právničku pána Reylyho, multimiliardového magnáta, ktorý má pod palcom takmer celý New York.

„Kto ste?“ pýta sa ženy a ja uvoľňujem päste, aby mi do prstov znova začali vtekať prvé kvapôčky krvi. Ani neviem, kedy som ich vlastne stisla.

Ešte pri Jouovi? Neskôr? ... naozaj neviem.

„Právnička pána Sebastiana Reylyho,“ jej ostrý hlas sa mi zarezáva do uší.

„Podte, prosím, so mnou,“ požiada ju Adam a právnička ho bez slova nasleduje.

Diana na mňa zíza s otvorenými ústami.

„Ježiši, Mel. Čo si to tam vlastne popísala?“

Podám jej noviny, ona po nich preletí svojimi novinárskymi očami a zapiští.

„No do...“ zasekne sa a pozerá na mňa.

„Nazvala si ho otrokárom?“

„Je to otrokár. Zamestnáva ľudí za minimálnu mzdu a tvári sa, že ich zachraňuje pred hladomorom.“

„To je síce pravda, no veľmi dobre vieš, ako to vo svete chodí. Urazila si ho.“

Povedz mi, čo ešte neviem? Cítim sa ako trpaslík a ešte vždy sa scvrkávam. Celá redakcia na mňa zíza a ja mám dojem, že stojím celkom nahá, okolo mňa sa obmotáva ostnatý drôt a zarezáva sa mi do tela. Prečo sa nedokážem jednoducho rozplynúť a zmiznúť?

Šéf smeruje pani Saru Naškrobenú Neelovú do svojej kancelárie a ja sa spúšťam na stoličke nižšie a ešte nižšie v nádeji, že sa mi podarí zasunúť sa spolu s ňou pod stôl, a tým sa uchrániť pred pohľadmi ostatných. Naivné. Tu sa nedá schovať. A pred novinármi už vôbec nie.

Jou na mňa zíza ako skamenený. Určite to počul, nesedí zase až tak ďaleko, a nie je jediný. Počuli to všetci v okruhu dobrých siedmich metrov – tá právnička mala ostrý hlas.

„Máš nejakého právniku?“

Pozriem sa na Dianu a posmrknem.

„Blázniš? Doteraz som ho nepotrebovala, takže je jasné, že nijakého právniku nemám.“

„Musíš si nejakého zaobstarať!“

„Hej, to by bolo asi najrozumnejšie, no vieš, aké sú moje finančné pomery. Nemám na právniku.“

„Tak ti požičiam,“ ponúka mi ochotne a ja viem, že

by to bola schopná urobiť. Diana je zaopatrená a *zaho-
jená*, ako tomu zvykne vraviť ona, no toto od nej prijať
nemôžem.

„Ďakujem, ale... nejako si poradím.“

„Počula si tú hranatú xantipu, nie? Musíš sa mu
verejne ospravedlniť a bude to. Som si istá, že ak to
urobíš, nepotiahne to až na súd.“

Mám inú možnosť?

Tak mám? Haló?

Ten chlap sa tu zjavil sotva pred dvoma rokmi
a celé mesto mu teraz leží pri nohách. Je nechutne bo-
hatý a myslí si, že je Pán Boh.

Je koniec zmeny. Vypínam svoj počítač s vedomím,
že som dopísala článok a odoslala ho šéfovi, aby ho pre-
letel a posunul do tlače. Hádžem zopár svojich drob-
ností, ako sú slnečné okuliare, kľúče od auta, lesk na
pery, žuvačky či telefón do kabelky a vstávam od stola.

„Počuj, Mel.“ Diana stojí zrazu vedľa mňa a tvári
sa zaujato.

„Mali by sme si hneď teraz niekam vyraziť. Vieš,
posedieť si pri poháriku a tak.“

Diana má asi pocit, že to potrebujem, no ja sa cítim
v pohode. Je to čudné, pretože mi hrozí súd s najbohat-

ším mužom, akého poznám, teda nepoznám, no cítim sa vyrovnané.

Mala by si prosiť na kolenách a nariekať ako o život. Mala by si sa triasť.

Načúvam hlasu svojho podvedomia a viem, že má pravdu, no žiadny strach necítim.

Asi som ešte vždy mimo, asi si ešte vždy neuvedomujem, čo sa to, dočerta, deje. Som až desivo pokojná.

„Nemôžem. Musím bežať domov, pretože inak mi Buldog pociká koberce.“

Diana prevracia očami.

„Nikdy nepochopím, prečo si tomu psovi dala tak otrasné meno. Veď sa k nemu ani nehodí.“

Natiahne sa po svoju kabelku, vhodí do nej svoje okuliare a podíde ku mne.

My dve sa poznáme skoro od plienok. Chodili sme spolu do škôlky a odvtedy sme nerozlučné kamošky. Aj miesto v redakcii mi dohodila práve ona. Bola to dobrá voľba, pretože táto práca ma baví. Nebaví ma pohľad na Joua, Miu a Saru Neelovú, ale každá robota má svoje úskalía.

„Meno môjho psa vzbudzuje rešpekt,“ odpoviem na jej otázku a Diana opäť zagúľa očami.

„Len do chvíle, kým niekto nezbadá, že ten tvoj Buldog je vlastne čivava.“

Zasmejem sa. Prvý raz od toho strašného incidentu s pani naškrobenou Neelovou sa usmievam. Asi potrebujem facku, aby som sa prebrala a uvedomila si váž-